

Milí čtenáři našeho časopisu Manko, studentky 3. ročníku žurnalistiky si pro Vaše jarní počtení připravily několik fejetonů a glos.

Pevně věřím, že Vás pobaví!

ŠKOLSKÁ REFORMA 2020

Hana Vašíčková

Člověk pozná, že je zle, když regál těstovin v supermarketu zeje prázdnotou a u pokladny se porvete o poslední kostičku droždí. Na krk jako by vám znovu dýchal jarní vánek, cítíte (a jestli ne, tak mám pro vás špatné zprávy) vůni rozkvetlých třešní, zvláštní deja vu.

Druhá vlna pandemie je mnohem spíše tsunami.

Na začátku září jsem si pořídila moc pěkný zápisník, natěšená zpátky do lavice připravena každé ráno brblat, jak nemůžu vstát a kéž by už byl pátek. Nové a nové nadávky na pátou hodinu ranní a městskou hromadnou dopravu se mi poštěstilo vymýšlet celý krásný měsíc. Pak ale vláda České republiky oprášila březnové kolo štěstí a první žolík padl na střední školy. A tak jsme se všichni vrátili k futuristické výuce online, která je pro mnohé požehnáním, pro mě kletbou.

Jsem člověk, co nedá dopustit na ranní rutinu. Nejméně třikrát odložit budík, pak si dát „ještě pět minut“, nechat si vystydnout kafe, čtvrt hodiny sedět na posteli a koukat doblba a v grandfinále úspěšného rána vykřiknout „Kde mám roušku!“ a následně sprintovat ze dveří.

V době nouzového stavu se však i já chovám poněkud nouzově a vstávám přesně pět minut před výukou. Zatímco na druhém konci už si učitel rozplétá kabely, nastavuje intenzitu reflektorů a počítá do tří do mikrofonu, já rozmrkávám denní světlo a ujišťuji se, že matematika na obrazovce není pozůstatek nočních děsů. S dovolením se ještě odplížím do koupelny, do kuchyně, pozdravit psa a na hodinu přicházím o šest minut později. Učitel samozřejmě zapsal docházku už v 7:59, a tak doufám, že výmluva o aktualizaci počítače je dneska ještě volná.

Látku pečlivě poslouchám, trošku se protahuju, když v tom uslyším své jméno. Ze stoje na hlavě se akrobaticky skládám do přirozených tvarů, mé jméno se mezitím line z laptopu jako ozvěna v horách. Zapínám mikrofon a zmateně chrlím odpověď. Další vyvolanou je Sandra, avšak sluchátko se zdá být hluché. Učitel její jméno ještě několikrát zopakuje a my trpělivě čekáme. Člověka najednou začnou přepadat obavy. Kde je Sandra? Spí? Šla si odskočit? Upadla do kómatu? Učitel se po asi padesátém zvolání vzdá a zkouší další studenty. Dočká se odpovědí doprovázených brečícím miminem, syčící slaninou na pánvi či rozpadem rodiny.

I na kantora si však technika brousí zuby. Poslouchám výklad a zničehonic mám pocit, že ke mně promlouvá mimozemská bytost. Slyším každé druhé až čtvrté slovo a přemýšlím, zda se učitel přesunul do akvária či se propadl do podsvětí. Hodině tedy odzvonilo a je čas si uvařit čaj.

Distanční výuka má ale i své světlé stránky. Například odhalila velkou díru na trhu poskytovatelů WIFI připojení. Zdá se totiž, že neexistuje internet, který by nevypadl v době odevzdávání písemek. Studenti hromadně zažívají nepříjemné selhání sítě zrovna v minutách, kdy se má vyplněné zadání odeslat.

Zcela upřímně se těším na den, kdy vláda impulzivně svolá konferenci a v rámci této opětovně hurá akce otevře koččí salony a střední školy. My se tak postupně vrátíme do starých dobrých dřevěných lavic, s tabulí před sebou, a tohle sci-fi směle přenecháme našim vnoučatům.

Divné sny

Kristýna Rybořová

Znáte to, těšíte se, až si po náročném dnu konečně lehnete, přikryjete se a upadnete do říše snů. Ne vždy to je říše snů, ale spíše říše hodně divných věcí, lidí a situací. Určitě se vám již zdály takové ty klasické sny, že jste ve snu létali, nebo jste byli známí zpěváci, navštívili jste někoho, koho nemáte rádi a tam jste se mu pomstili. Tohle jsou spíše ty klidné sny, po kterých se vzbudíte a obvykle si je pamatujete jen pár minut po probuzení.

Pak jsou tady ty divné sny. Ty sny, po kterých se probudíte a řeknete si „co to sakra bylo?“ a vzápětí berete mobil a jdete o nich informovat své nejbližší kamarády, protože je o tohle nemůže te ochudit.

Zrovna nedávno se mi zdály fakt pikantní sny. Mezi ně patří sen i o tom, jak jsem byla těhotná, viděla sama sebe na porodním sále a viděla dokonce své dítě, a aby toho nebylo málo, sledovaly mě u toho kamery. Po probuzení jsem nevěděla, jestli to byl divný sen nebo rovnou noční můra.

Mezi další velmi divné sny patří sen, který se opakuje několikrát po sobě. Týden zpátky se mi zdál sen, že jsem se bavila s mou bývalou kamarádkou ze základky a byly jsme spolu někde na kávě. To by ještě nebylo divné, kdybych ji v sobotu v tom snu neměla znova. Tentokrát jsme byly na nějaké soutěži ve fyzice, kde byli i lidé z jiných škol a ta soutěž se konala v místnosti, do které jezdily eskalátory a místo záchodu tam byly kabinky, za kterými byli divní lidé a každého tam očumovali. V ten den jsem se probudila a řekla si, že to už je fakt divné, mít ji už podruhé ve snu. Jenže aby toho nebylo málo, a jak se říká, do třetice všeho dobrého nebo někdy spíš špatného. V neděli jsem ji v tom snu měla znova a tentokrát jsme se potkaly někde náhodně venku. 3 dny za sebou a 3 dny jedna a ta samá osoba. Divné.

Většinou se mi nezdají stejné sny, ale ty divné skoro pořád. V každém snu se někam teleportuji, zachraňuji a v těch lepších případech jsem bohatá a slavná herečka.

Sny jsou opravdu zvláštní a divné věci, ale bez nich by ten spánek byl nuda. Alespoň můžeme zažít něco, co bychom normálně neprožili.

Psycho přednáška

Kristýna Rybořová

To se jednoho dne se svou nejbližší kamarádkou rozhodnete, že budete aktivní studentky a začnete se o některé vysoké školy zajímat už ve třetáku. Zaplatíte si za online přednášku, která nese název „Co mě čeká u studia psychologie“. E-mailem vám přijde několik bodů, které se budou na přednášce řešit. Tak jsme hned celé nažhavené na tipy na knížky, na filmy a bůh ví, na co ještě.

Jako správné introvertky jsme čekaly přesně na 16:50, protože se přece nemůžeme připojit dříve, co kdyby nás tam někdo viděl? V 17:00 začíná samotná přednáška. Na začátku padlo několik upozornění, že máme mít vypnutý mikrofon, abychom nerušili. Po půl hodině přednášky z nás nadšení pomalu opadá, po hodině přednášky už jsme našťavané, protože ta ženská tam pořád mluví jen o tom, kde jaké školy jsou. Další půl hodinu věnuje přijímačkám na různé školy, co obnáší a jak náročné jsou. Někteří nechápaví jedinci, kteří nejspíše přišli o sluch, se zeptají na dalších x otázek ohledně přijímaček.

Přednáška měla trvat od 17:00 do 19:00. To si řeknete, že je to celkem dlouhé, že nestihnete ani Ulici, ale nějak to přežijete, protože vzdělání je důležitější než nějaká Ulice. Konec konců na té ulici taky můžete skončit.

Když už je konečně konec otázek ohledně přijímaček, zjistíte, že je skoro konec celé přednášky, ale hned jste obeznámeny, že žádný konec nebude, že se přednáška protáhne. Dále následuje plno nezajímavých řečí bez toho, aniž bychom se dozvěděly, co nás teda vlastně čeká.

Během přednášky jsme stihly probrat celý život, pomluvit přednášející ženu a lidi, kteří měli blbé otázky. Kolem 19.30 už to můj žaludek nedává a myslím, že snad sním ten počítač. Uděláme si tedy pauzu na večeři s tím, že jsme ženskou nechaly v pokoji a šly jsme si raději chystat do kuchyně jídlo.

Když už jsme se konečně dostaly ke knížkám, tak následně zjistíme, že vůbec nejsou zajímavé a jsou celkem obyčejné. Zklamané a zoufalé jen sedíme a čekáme na blížící se vyčerpání.

Před velkým koncem se dovím, že na to, abych mohla mít manželskou poradnu, tak mi stačí dalších 5 let studia, ale spíše jsem si říkala, že vyšší odborná striptérství to jistí.

A z toho plyne poučení, neplaťte si přednášky, protože po konci budete potřebovat psychologa a rekonvalescenci na týden.

Pohled na sociální sítě

Patricie Mokrášová

V dnešní rychle se měnící době je *Facebook* poměrně umírající sociální sítí. Tedy, aspoň pro mě. Já osobně jsem se přihlašovala dennodenně po několik let. Víím, že by to tak nemělo být, protože závislost na sociálních sítích jde vybudovat opravdu rychle. Avšak ten modrý zloděj času s výhruzně zdviženým palcem častokrát zvítězil nad pobíháním venku, naštěstí dnes už tomu tak ale u mě není.

Mám však potřebu dodat, že samu sebe považuji ještě za ten lepší případ. Nedělám si z *Facebooku* psychologickou poradnu, nezásobuji ho svými akty s vysokou uměleckou hodnotou, která je samozřejmostí, ani svými kuchařskými výtvy. I když, abych kuchtíkům nekřivdila, musím uznat, že většina z nich si už nejspíš založila *Instagram*, který je na guláš, další recepty a podobně vlastně v podstatě určený. Ve zmíněné aplikaci *Instagram* můžete sdílet všechny možné i nemožné fotografie, jež na přehlacené zdi *Facebooku* nikoho nezajímají. A tak není divu, že je najednou každý druhý Pohlreichem, tudíž jídlo je dřív k vidění na *Instagramu* než na talíři. A při výletu na zříceninu už nefotíte krásy hradu, nýbrž svoje zablácené botasky.

Já dnes používám *Instagram* více než *Facebook*. Kromě toho, jak už jsem zmínila, že je pro mě *Facebook* naprosto mrtvé místo, tak mi i zároveň přijde, že *Facebook* se stal středem pozornosti starších lidí, nebo-li boomerů, kteří mají potřebu se vyjadřovat ke všemu; většinou jsou to ti, kteří pobrali všechnu moudrost světa, myslí si, že chce každý slyšet jejich názor, i když nejsou schopni respektovat názor druhých.

Zkrátka, hlavně mladí prožívají svůj život o samotě u počítače místo toho, aby jej trávili se svými blízkými. Schválně jsem nepoužila obrat "dnešní mládež", neboť kdo může říct, že by naše babičky služeb internetu nevyužily, kdyby měly možnost? Řekla bych ale, že mě celkově už tato mánie opustila, ale co já vím. Lidé jsou přece pořád stejní, ne?

O výměně argumentů

Alexandra Jančaková

Známe to všichni - jsme dennodenně káráni za něco, co jsme neudělali. Neumyté nádobí ve dřezu, neutřený prach, nenaučené učivo, neuklizené oblečení. Vy jste to chtěli udělat, jenže jste moc líní a řeknete si, že to uděláte za chvíli. To víme, "za chvíli"! Ale není to jen o hádkách doma, ale i v obchodě nebo na ulici. Ale existuje několik typů lidí v těchto hádkách.

Jedním typem jsou **ironičtí všeználcí**. Tito lidé všechno "zkusili" a chovají se, jako by měli zachránit lidstvo před apokalypsou, přitom jde třeba jen o vajíčky na chodníku. Chovají se, jako by jim všechno patřilo a vy byste byli na jejich území.

Druhým typem jsou **uštěkaní psi**. Na ty si radno dávat pozor. Někdy i koušou. Vyznačují se velmi agresivním chováním a někdy i nepravými informacemi, na rozdíl od ironického všeználka. Ten umí jen někoho slovně přemoci a život jde dál. Tito psi vám mohou způsobit škody.

Třetím jsou pasivní **vímže jsem udělala něco špatně a nechám se bekřičet**. Těchto lidí mi je upřímně líto. Klidně si nechávají rvát do obličeje a nic tím nedělají. Pokud tento typ uvidíte - pomozte mu,

protože si myslí, že se na něj křičí právem. V některých případech je to určitě “právem”, ale takové zacházení si nikdo nezaslouží.

Dalším typem, se kterým jsem se setkala, je **musímsekevšemuvyždřit**. Tento typ nenechá pusu v hádce zavřenou a za každou cenu ji musí vyhrát, i kdyby neměl pravdu. Nazývají se taky **mámvždyckypravdu**.

Některé typy bych spolu nedoporučovala. To by taky už nemusela být jen hádka. Takže si dávejte pozor, co vyvoláváte. Myslím si, že lidi by měli řešit věci v klidu. Chápu, že to někdy nejde, ale nechat zhoustnout atmosféru při hádce tak, že nemůžete vědět, co se stane dál, je nebezpečné. Hádkám se radši vyhýbám!

KUCHAŘKOU K PANICE

Hana Vašíčková

Na plotnách tančí hrnce s pokličkami, jednou rukou vařím, druhou peču, třetí smažím, čtvrtou restuju, pátou volám s kamarádkou a vše mám perfektně pod kontrolou. Bytem se táhne lahodná vůně pokrmů, které vznikají za pomoci mých bezkonkurenčních kulinářských superschopností. Vládnu všem vařečkám.

Ano, tak přesně takhle to u mě doma nevypadá.

Dát dohromady takový ideální scénář mi zabralo opravdu chvilku – prostě jsem ze skutečného obrazu své kuchyně udělala jedno velké antonymum.

Ale věřte mi, já za to nemůžu. Možná jsem se nenarodila se zástěrou MasterChef na krku, možná mám obě ruce od přírody levé (a to jsem pravák) a možná jsem schopná připálit i šipkový čaj.

Jenomže to, že kuchařky, které vám údajně vaření zjednoduší (čtete: zkomplikují i osolení vody na špagety), jsou psány pro občany s IQ nejméně nad 140, už mi za vinu fakt nedávejte.

Vím, že máte za to, že například uvařit těstoviny je hrozná přča, ale já vám řeknu, že až do sebe budete rvát kolínko číslo sedm set devadesát osm, rychle vás ten smích přejde. A že budete rádi, když se vůbec dostanete k úspěšně uvařeným nudlím. Nejdříve musíte odhadnout decentní množství (kolínko sedm set devadesát osm prozrazuje, že tenhle bod zmrvíte vždycky), poté na každých sto gramů těstovin přilít do lázně jeden litr vody (běda vám, jak dáte o deci míň, to to radši rovnou zabalte a namažte si rohlík máslem), vodu osolte (ne neosolte nebo přesolte), až začne vařit. Jakmile všechno bublá, včetně vašich nervů, pak teprve můžete vhodit zlatavá tělíčka do koupe le. A jestli jste do vody přilili olej, jak to dělávala vaše maminka, umřel jeden Ital.

To se mi to píše, že *až voda začne vařit*. Určit, kdy jste obsah hrnce přivedli k pekelným teplotám, patří ke strastím každého začátečníka u plotny. Kuchařky vám v tomhle bohužel neporadí, protože se mylně domnívají, že většina populace pozná, kdy se objevují v hrnci bublinky. Ale pokud jste i po téhle obsáhlé instrukci pořád stejně moudří, dám vám osvědčený tip. Nechte nádobu chvíli stát na ohni a pak ponořte do vody váš nejméně oblíbený prst. Jestliže řev jde krásně od plic, máte vyhráno. Zuřivé bubliny se ukáží co nevidět a na popáleniny druhého stupně se většinou neumírá.

Přípravou kýble těstovin však ohromnou parádu na nedělním obědě s tetičkou neudělám. Proto se ponořím ještě hlouběji do naší kulinářské bible a dále zjišťuji, že jsem Gordonem Rammseym zcela nepolíbená. Zajisté jste taky chtěli zazářit s božským třešňovým

koláčem a najednou jste v receptu zahlédli *utřete máslo s cukrem*. Jestli jste po přečtení vzali do ruky hadr, že s tím teda pěkně zametete, oznamuji vám, že nejste ani originální, ani vtipní, nýbrž dočista omezení, protože z pojmu *utřít* přece jasně vyplývá, že musíte ingredience vidličkou nebo mixérem ušlehat na jakousi jemnou pěnu. Zaručuji, že si na vás přitom smlsne Karma za každý neuklizený pokoj, co jste mámě slíbili před půl rokem, a máslo se párkrát krásně zdrčne.

Se sladkým to proto mnohdy i já vzdám a vsadím na staré dobré kuřátko. Roztomile si hají v troubě, a tak hlídám, ať se upeče – podle odborné kuchařky – *dozlatova*. Čekám a čekám na třpytivé odlesky, když vtom všude hustý dým a kouř a kůže kuřete není žádné zlato, ovšem karvinský důl, a na stůl nesu oběd bohatý na bílkoviny, tuky a zejména karcinogeny. Často uvolním židle i pro místní hasičský sbor, kdyby po skvěle odvedeném výkonu u nás doma zatoužili ochutnat drůbež v krustě po ostravsku.

Nejspíš jste už rovněž zjistili, že obyčejným kuchařkám se nedá věřit jediné slovo. Tuhle *dušení* neznamena smýkat s husou pod krkem a tuhle *moravský vrabec* nikdy vrabce neviděl. Lži, klamy, nesmysly (zdvojnásobte, pokud vlastníte kuchařkou hrnečkovou). Příručka, která má amatérského kuchtíka přivést ke slávě, a ne stáhnout na dno (psychické, fyzické i finanční) svými zavádějícími návody.

Proto svolávám všechna kulinářská nemehla a srdečně nás prosím, abychom se nemotali tam, kde nám to nepřísluší a kuchařky přenechali těm, co hravě poznají sůl od cukru.

Autoškola naruby

Tereza Wrobllovská

Lidé říkají, že je snadné řídit a že to zvládne naprosto každý. To by mě teda zajímalo, jestli je opravdu tak snadné posadit se do auta a rozjet se tak, aby spojka byla tvou nejlepší kamarádkou. Snadné, že? Spojka si s tebou už na první zařazení rychlosti absolutně nesedla. Tak to zkus na druhý pokus, ale nejdříve ti dám pár užitečných rad, které ti budou rozhodně přínosné.

Má první skvělá rada zní: vezmi si boty na co největších podpatkách, budou se ti lépe ovládat pedály. Ale úplně nejlepší by byly pohorky. Určitě ti budou vyhovovat a nikdy se ti nestane, že tě auto nechá bezvládného na křižovatce, kde tě může sestřelit každé protijedoucí auto, co jede po hlavní.

Nikdy se nedívej do zrcátka. Ledaže by sis chtěl před jízdou upravit účes nebo si nanést svůj lesk na rty, ale když už, tak tam nezírej příliš dlouho, aby se tě zrcátko neleklo, neucuklo a ty bys byl náhle v protisměru nebo v příkopu.

Vždy sleduj pozorně protijedoucí auto a nemůžeš mu nikdy zkřížit dráhu. A nezapomeň, že se jezdí vpravo!

No, neříkala jsem, že je snadné řídit auto? Pokud si vezmeš mé rady aspoň trochu k srdci, nemůže se ti při tvé jízdě vůbec nic stát.

DOVOLENÁ

Hana Vašíčková

Dovolená – to je vždycky mezinárodní událost, jejíž přípravy sahají pomalu až do dob, kdy se nosila kápě s čepičkou a prodávaly se odpustky.

A ještě aby ne, když shánět čtyřhvězdičkový hotel s polopenzí a vířivkou na terase tak, aby se cena nepřehoupla přes běžný nákup v supermarketu, není žádná sranda.

Nedílnou součástí každé dovolenkové horečky se stává oblíbené i nenáviděné balení. Zatímco někdo už stojí nachystaný půl roku dopředu, já se vždy řídím heslem: „To se stihne za dvacet minut.“

A na tohle motto nedám dopustit ani po všech těch letech, co jsem samozřejmě zjistila, že po znásobení jeho časového údaje nejmíň dvanáctkrát, by si s pravdou rozumělo mnohem více.

Teprve potom, co se se sestrou strhne krutý boj o ten největší kufr, začíná ta pravá zábava. Poté totiž nastává ten okamžik, kdy se všechny věci v domácnosti zdají na cestách naprosto nezbytné. Co kdyby pochyběla zubní pasta? Vezmu radši čtyři. Co kdyby v hotelu měli špinavé lžičky? Do tašky přesypu příborník, pro jistotu. A se samými co by kdyby stěhuju pokoj, kuchyň i koupelnu do všemožných příručních tašek. Takový proces doprovází výkřiky typu: „Neviděl někdo můj kartáč?“ a „Kde je ten můj lesk z páté třídy? Celou dobu tu leží zrovna když ho potřebuju...“

Jelikož předpokládám, že se na dovolené převléknu na každou procházku, vybilím svůj šatník i přes ostrílenou skutečnost, že na místě vystřídám tři trička. Obrovský problém však přichází u bohatého botníku, kde musím vybrat ten neslušivější pár tenisek, jedny žabky, pak boty k vodě, do restaurace, do města a na zmrzlinu. S uměním tetrisu vše napěchuju do zavazadla, zavolám mamku, taťku, sestru, souseda, kteří se na něj posadí, a tak jde konečně lépe zapnout. Pro případ nouze kufr ještě štědře obmotám potravinářskou fólií, aby se obsah našeho bytu nevysypal rovnou na schodech. Teď si zrekapituluju v hlavě celý seznam potřebných věcí a každého kolemjdoucího se zeptám: „Nezapomněla jsem na něco?“ než můžu v klidu nastoupit do přečpaného auta. Už automaticky zvedám nohy, jelikož jako tradičně mi pod nimi leží chladnička s ochuceným pivem nebo s řízky pro celý kontinent. Než se nám ovšem podaří šťastně vyjet, běží se z pátky pro sluchátka, nabíječku, lžičku do bot a cestovní pasy. A jakmile se nastrádá minimálně hodina po domluveném odjezdu, máme dovoleno vyrazit. To se ale ještě otočíme, protože si někdo vzpomene, že nechal svítit v koupelně, strhne se výměna názorů s nástupem třetí světové a až je byt ponořen do tmy a každému členovi vyčteny všechny jeho chyby, pak zavládne mír a vysněný klid.

Tedy až do chvíle, než se na prokleté dálnici objeví první kolona...

